

Klaun dobra srca

Ulica Grimloch nije oduvijek bila tmurna i tužna ulica. Ljudi svakodnevno koračaju bezvoljno, na njihovim zabrinutim licima nema ni traga sreći. Na prozorima dječjeg doma potištena lica djece koja, gledajući na ulicu, nisu mogla shvatiti kako čovjek koji ima sve, pritom misleći na obitelj, može biti tako beživotan. Dobročudan starac, sijede kose i zagonetna osmijeha, svakim je danom prolazio ispred spomenutog dječjeg doma, a jedan dječak bi mu svakog dana povikao s prozora: „Dobar dan, gospodine!“. Bio je to William koji je promatrao ljude u svom užurbanom hodu, a starac mu je uvijek zapeo za krajičak oka iz razloga što je jedini nosio osmijeh na svojem licu. Priča o zagonetnom starcu započinje unazad 60 godina kada je i on sam bio na Williamovu mjestu, u hladnom dječjem domu, u istoj tmurnoj ulici Grimloch, promatrajući prolaznike. Svake noći kada je legao u krevet, razmišljao je kako bi volio da su svi sretni, s tim zamislama znao je usnuti u najmaštovitije snove. Često je sanjao sebe u ulozi klauna i kako djeci radi razne oblike od balona što ih je činilo jako sretnima, a i odrasli su se nekako vratili u djetinjstvo upijajući njegovu energiju. Zapravo su zadnje starčeve uspomene vezane za obitelj bile buđenja uz oca koji je svaki rođendan obilježio u drugom kostimu s predstavama osmišljenima samo za njega. „Eh, ti pusti snovi i sjećanja“, uzdahnuo je starac prisjećajući se sretnih trenutaka, ali i buđenja starih rana. Dječak William koji ga je svakim danom pratio svojim tužnim pogledom ulazio mu je sve češće u misli i odjednom starcu sine ideja koja će promijeniti sve i svakoga. U noći, odlučio je oblikovati drvo ispred dječjeg doma isto kako je to radio u snovima od balona, uzeo je škare i uključio svoju maštu. Nije mogao ni zamisliti koliko je radosti uveo u živote djece i odraslih. I tako je starac ispunio svoje dječjačke snove, ali i zadnju želju koju je imao prije nego li ga zadesi sudbina. Jednu večer osjetio je znatiželjne poglede na svojim leđima, dok su koraci bili brzi i nimalo neprimjetni, starac odluči reagirati. „Dobra večer, dragi Williame, sada kada si me otkrio moje pitanje jest bi li mi želio pomoći?“, doviknuo je starac. Zatečeni William pomisli u sebi: „Znao sam! Znao sam da je to on!“ te bez ijednog pitanja, zbunjen, pođe za starcem. „Bio bi red da se i ja predstavim tebi. Moje ime je Grimloch“, nasmiješi se zbunjenom pogledu dječaka. „Sigurno si povezoao moje ime i naziv ulice u kojoj živiš. Pa eto, jednom davno i ja sam započeo život u istoj kući kao i ti, dragi Williame. Imao sam mnogo vremena razmišljati o budućnosti, znaš, ova ulica nije oduvijek tako tmurna kako ju ti doživljavaš, nekada su ljudi bili drugačiji, za njihovu sreću trebalo je tako malo“, starac je krenuo pričati životnu priču koja je promijenila Williama u

dubini njegove duše, priču koja je pokrenula osjećaje za koje William nije ni znao da postoje. Dječak je saznao da je Grimloch u svojoj mladosti došao do položaja ravnatelja dječjeg doma. Svi su znali za starca kojem su djeca i dječji osmijeh bili na prvom mjestu, svi u gradu su ga poštivali i s vremenom, uz mnoga priznanja, od istoimenog dječjeg doma, nastao je naziv Ulica Grimloch. No, nakon što je Grimlochu preminula supruga, izgubio je pojam što znači biti sretan. „A za sreću je potrebno tako malo“, uvijek je govorio.

„Znaš dječčače, vidjevši tvoj osmijeh svakog dana kada sam prolazio pored doma, e taj osmijeh je potaknuo moj, ali još veći osmijeh, njime si mi promijenio život.“ Grimloch je kroz svoje priče dječaku htio poručiti da nije bitno odakle dolazimo, gdje smo odrasli, u kakvim uvjetima, bitno je ono što nosimo u sebi i s čime to nešto hranimo. „Mijenjajući svoj svijet, samog sebe, hraneći svoju dušu, mijenjamo i svijet drugih,“ govorio je mudro. Tako je prolazila mirna noć, radeći remek-djela, slušajući priče, William je usnuo u san. Kada se probudio, Grimloch više nije bio uz njega, ali on ga je i dalje osjećao u svome srcu. Znajući da je starac ispunio svoju misiju, vratio grad u početne postavke, kako se on znao našaliti, nije osjećao tugu jer ga više nema. Sjećao se zadnjih Grimlochovih riječi: „Svi smo mi krojači vlastite sudbine.“